

den næste og en noget endnu mindre af den næste osv. Med andre Ord, Tantiømen er faldende. Det har medvirket til, at den Tantiøme, Statsbanernes Tjenestemænd faa, for en væsentlig Del bliver ganske sikker, fordi man altid regner med, at Statsbanerne ville give $2\frac{1}{2}$ pCt. Altsaa, deres Interesse er at faa saa meget som muligt af den første Million o. s. v. Men derved opnaas det modsatte af, hvad man vilde opnaa. Ved Tantiømen har man villet give Folk en Paaskønnelse, men Tantiømen i den nuværende Form har virket som et hemmeligt, ikke aabenbart Lønningstillæg, og det har vist sig her, at Bordet fanger. Jeg tror, at hvis vi ville have Tantiøme, maa den følge den almindelige Tantiømeregel, at man faar 3 pCt. af Fortjenesten, efter at de første 4 eller $4\frac{1}{2}$ Millioner ere gaaede ind. Der er nemlig noget urimeligt i at give 5 pCt. af den første Million, 3 pCt. af den følgende, 2 pCt. af den følgende o. s. v. o. s. v. Det er i Virkeligheden fuldstændig ulogisk og urigtigt. Ifald der intet Overskud er, skulle de paagældende ikke have saa meget, og hvis der er et større Overskud, er der ingen Ulykke i, at de faa noget mere. Derfor staar det for mig saaledes, at det i finansiel, og navnlig i administrativ Henseende er bedre at sætte en ensartet Tantiøme af 3 pCt. end at give 5 pCt. af den første Million og derefter faldende Tantiøme. Det andet synes jeg er saa uendelig ulogisk. Den Regel, vi nu have, har bevirket en saa taabelig Ting som den, at uagtet Statsbanernes Indtægter i Aar ere gaaede tilbage imod i Fjor, er Tantiømen stegen. Det er i Embedsmændenes Interesse, at Anlægskapitalen sættes saa højt som muligt, fordi de 50 pCt., de fik af den halve Procent efter de 2 pCt., blive desto større, jo større Anlægssummen ansættes. Men det er en rent teknisk Ting, som jeg ikke her skal komme videre ind paa.

Jeg vender mig saa til det sidste Ændringsforslag, og det staar for mig som værende af en saa stor Betydning, at jeg vil bede Udvalget og ærede Medlemmer om at overveje det uden Hensyn til, at det ikke er en Partisag. Jeg maa dog sige, at nogle Medlemmer af mit Parti have Sympati derfor. Det første er det, at alle Tjenestemænd, som ere nævnte i denne Lov, efter dette Ændringsforslag ikke faa det fulde Lønningstillæg, der her er lovet dem, undtagen de ere fyldte 25 Aar, det vil sige, at de ere mellem 25 og

30 Aar, hvis de ere gifte, og hvis de ere ugifte, faa de det ikke, medmindre de ere fyldte 30 Aar. Det er ikke for at genere eller gøre noget ondt mod vedkommende Funktionærer. Men rent tilfældigt under en Retssag opdagede jeg under et Vidneudsagn — det var en Portør, der var anklaget for Veksselfalsk, vedkommende Dommer vilde tage saa mildt paa ham som muligt og søgte at faa saa gunstige Vidnesbyrd frem som muligt —, at der var en, der fremsatte den Paastand — jeg ved ikke, hvor rigtigt det er —, at 50 pCt. af Portørerne vare Folk, der havde store Afdrag at betale hver Maaned, ofte til Aagerkarle. Man har spurgt i flere Tilfælde: Hvorledes er den Gæld bleven stiftet? Og man har svaret: Naar disse Folk gifte sig, begynde de med at tage Møbement paa Afdrag og komme ind i delvis Aagerforretning. Det staar derfor for mig, som om det er rigtigt at sige til de unge: Vi give jer den Lønning, I stadig have faaet, men holde en Del af Lønningen tilbage, for saa vidt I ere under 25 Aar, eller hvis I ere ugifte, saa længe I ere under 30 Aar. Idet vi sætte Grænsen til 25 Aar for alle, er det med det fromme Ønske, at de ikke gifte sig, før de ere 25 Aar, men paa den anden Side er det meget klogt, at de gifte sig efter den Tid. Det er ingen Ulykke, at unge Mennesker maaske ere tvungne til at holdes en lille Smule tilbage. Det er urimeligt, at en Mand kan have mellem 11—1200 Kr. som helt ung eller ugift, medens han maaske ikke har mere end 14—1500 Kr. paa en Tid, hvor han har skolepligtige Børn at opdrage. Det er et Misforhold mellem, hvad han som Ungkarl er vant til, og hvad han som gift kan opnaa. Naar vi bestemme at holde en Del af Lønnen tilbage og opsamle Beløbet og forrente det og betale det ud den Dag, Tjenestemanden er fyldt 30 Aar, eller den Dag, han gifter sig, naar han er mellem 25 og 30 Aar, betyder det, at vi senere ville faa Fred med Statsfunktionærerne. Det nytter ikke, at De forhøje disse Lønninger nok saa meget, naar de Gang paa Gang ere i Aagerkarlekløer og maa betale store maanedlige Afdrag. Jeg anbefaler derfor det sidste Ændringsforslag til det høje Tings Velvillie.

Lange: Det har jo været en lang og besværlig Vej at tilbagelægge, inden Lovforslaget er kommet frem til anden Behandling her i Tinget. Jeg tror, den Udtalelse, jeg fremkom med ved første Be-